

ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ
ΣΩΜΑΤΕΙΟ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ: 1964

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
Τεύχ.: 206 Έτος: 2014

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ:
Φιλανθρωπικό Σωματείο
«ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ»
Α.Μ. 734 (3793)
Απόφ. Πρωτ. Θεσ/νίκης 3399/1964

ΕΔΡΑ:
ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ 22
Τ.Κ. 54621 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΤΗΛ. FAX 2310 233548 - ΤΗΛ. 277950

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ:
ΗΛΙΑΣ ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:
1. Η. ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ
2. Γ. ΚΙΟΣΣΕΣ
3. Α. ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ
4. Π. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

Τιμή φύλλου: 1€

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΤΡΑΠΕΖΩΝ

1. ΠΕΙΡΑΙΩΣ 5211 - 036427 - 751
2. ΕΘΝΙΚΗ 213/296025-73
3. ALPHA BANK 846002002000196

Γιά τις καταθέσεις των Είσορων και Δω-
ρεών σας, στους παραπάνω λογαριασμούς,
παρακαλούμε να μās αποστέλλετε φωτο-
αντίγραφο της απόδειξης κατάθεσής σας
στήν ταχυδρομική μας διεύθυνση:

ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ 22, Τ.Κ. 54621
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

όπου επίσης μπορείτε να μās στέλνετε και
ταχυδρομικές έπιταγές στο όνομα του Προ-
έδρου μας κ. ΗΛΙΑ ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ,
γιά να μπορούμε στή συνέχεια να σās απο-
στέλλουμε τή σχετική έπίσημη απόδειξη του
Σωματείου μας.

ΠΡΟΣΟΧΗ:

Σέ περίπτωση πού επιθυμείτε να δωρήσετε
χρήματα από τό σπίτι σας, είτε από τόν
χώρο της εργασίας σας, παρακαλούμε να
έπικοινωνείτε μέ τόν κ. Βασίλειο Τσιτσόλκο,
στά τηλέφωνα:

1. 2310 927440
2. 6937 092430

Τό ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

1. ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ ΗΛΙΑΣ, Πρόεδρος	τηλ. 2310-302217
2. ΚΑΠΕΤΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Αντιπρόεδρος	τηλ. 2310-232288
3. ΤΕΡΖΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, Γ. Γραμματέας	τηλ. 2310-467002
4. ΚΑΡΥΔΑΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ, Ταμίας	τηλ. 2310-852481
5. ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, Μέλος	τηλ. 2310-924231
6. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, Μέλος	τηλ. 2310-318588
7. ΜΑΝΤΖΑΡΙΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Μέλος	τηλ. 2310-304066

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ
ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1964

«Δανείζει Θεῷ ὁ
ἐλεῶν πτωχόν, κατά
δέ τό δόμα αὐτοῦ
ἀνταποδώσει αὐτῷ».
(Παρ. 19,17).

«Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε
τοῖς πένησιν· ἡ δικαιο-
σύνη αὐτοῦ μένει
εἰς τόν αἰῶνα»
(Β' Κορ. 9,9)

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ
ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ
ΤΟΥ ΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

Ἦχος πλ. δ'
Ἐν τῇ ὑπομονῇ σου
ἐκτήσω τόν μισθόν σου,
Πάτερ ὅσιε, ταῖς προσευ-
χαῖς ἀδιαλείπτως ἐγκαρτε-
ρήσας, τοῖς πτωχοῦς ἀγα-
πήσας καί τούτοις
ἐπαρκέσας· ἀλλά πρέσβευε
Χριστῷ τῷ Θεῷ, Ἰωάννη
Ἐλεῆμον μακάριε,
σωθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Τοῦ φιλανθρωπικοῦ Σωματείου «ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ»
Ἑθνικῆς Ἀμύνης 22, Τ.Κ. 546 21 Θεσσαλονίκη, τηλ. καί fax: 2310 233 548 - τηλ. 2310 277950
ΤΕΥΧΟΣ 206 ΕΤΟΣ 2014

ΠΑΝΑΓΙΑ, Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΑΣ

Ἀδελφοί μου, ἄς εὐχαριστήσουμε τήν Ὑπε-
ραγία Θεοτόκο, πού μās ἀξίωσε γιά μά
φορά ἀκόμη νά ζήσουμε καί νά χαροῦμε αὐτές
τίς ἅγιες ἡμέρες. Δεκαπέντε ἀκόμη ἡμέρες
εὐλογημένες, ἀφιερωμένες ἀπό τήν Ὁρθόδοξη
Ἐκκλησία μας στήν πνευματική Μητέρα καί
Τροφό μας. Φαντάζομαι, ὅπως τήν εὐλα-
βοῦμαι καί τήν ἀγαπῶ ἐγώ τῇ Μάνα μας τήν
Παναγία, ἔτσι τήν ἀγαπᾶτε κι ἐσεῖς. Μέ νο-
σταλγία περιμένουμε πάντα νά ἐρθεῖ ἡ ὅποι-
αδήποτε γιορτή της. Καί εἶναι πολλές οἱ
θεομητορικές ἐορτές μέσα στό χρόνο. Ὅμως
αὐτές οἱ ἡμέρες πού διανύουμε, οἱ δεκαπέντε
πρῶτες ἡμέρες τοῦ Αὐγούστου, εἶναι ιδιαίτερα
ὁμορφες καί χαριτωμένες. Ἐχουν ἕνα ξεχωρι-
στό χαρακτήρα καί τόνο. Ἐχουν μιά ξεχωρι-
στή σημασία καί ἔννοια. Ἐχουν μιά ιδιαίτερη
γλυκάδα ἐπάνω τους. Κι ὁ λόγος εἶναι ὅτι
αὐτές τίς ἡμέρες ψάλλονται μελωδικά στήν

Ἐκκλησία μας οἱ δύο κατανυκτικές Παρακλή-
σεις τῆς Παναγίας. Ἡ μικρή καί ἡ μεγάλη Πα-
ράκληση. Αὐτά τά δύο ἀριστουργήματα. Ἄς
εἶναι χίλιες φορές εὐλογημένος ἐκεῖνος πού
μόρεσε νά γράφει αὐτά τά κείμενα. Ἀλήθεια,
πόσο θά ἀγαποῦσε τήν Παναγία μας!

Σās τό ἔχω πεί κι ἄλλη φορά, τό ἐπανα-
λαμβάνω καί σήμερα, ὅτι σπάνια ἔχει νά ἐπι-
δείξει ἡ παγκόσμια λογοτεχνία τέτοια κείμενα.
Καλλιεργοῦν τήν κατάνυξη κι ἀσκοῦν ἀπό-
λυτη κυριαρχία ἐπάνω στήν πονεμένη ψυχή
τοῦ ἀνθρώπου. Τά νοήματά τους εἶναι ἀφθα-
στα, ὁ λυρισμός τους εἶναι ἀσύγκριτος. Ἄν κα-
νείς διαβάσει ἡ ψάλλει μέ πίστη τήν Παρά-
κληση κι ἂν καταλαβαίνει τίς ἔννοιες πού
κρύβει καί τά συναισθήματα, πού τονίζει, δέ
μπορεῖ παρά νά συγκινεῖται καί νά κλαίει καί
νά φεύγει ἀπό τήν Ἐκκλησία μέ τήν ψυχή ἀνα-
κουφισμένη.

Νά γιατί σᾶς εἶπα ὅτι πρέπει νά εὐχαριστήσουμε τήν Κυρία Θεοτόκο γι' αὐτές τίς ἡμέρες. Θά πείτε, μήπως τίς ἄλλες ἡμέρες δέν ψάλλουμε τήν Παράκληση; Ἐμεῖς οἱ Μοναχοί τήν ψάλλουμε κάθε μέρα. Καί πολλοί ἀπό σᾶς στά σπίτια σας τήν ψάλλετε κάθε μέρα. Ὅμως τό ὅτι αὐτές οἱ δεκαπέντε ἡμέρες ἐπίσημα εἶναι ἀφιερωμένες στήν Παναγία καί νηστεύουμε γιά τήν Κοίμησή της καί μαζεύομαστε ὅλοι στούς Ναούς καί ψάλλουμε μαζί τίς Παρακλήσεις της, αὐτό ἀποτελεῖ κάτι τό ἰδιαίτερο. Ἔχει χαρακτηρη ὁμοιομ' ἐκεῖνον τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος. Πενθοῦμε καί συγχρόνως χαιρόμαστε· κι αὐτή ἡ χαρμολύπη εἶναι βάλσαμο γιά τίς ψυχές μας.

Καί τί νά πῶ, ἀδελφοί μου, γιά τά θαύματα τῆς Παναγίας; Εἶναι ἀναρίθμητα. Αὐτά εἶναι πού δείχνουν τή δική της ἀγάπη σ' ἐμᾶς τούς Ἕλληνες. Νά πῶ τή λέξη σκανδαλωδῶς; Ναί, ταιριάζει. Σκανδαλωδῶς ἀγαπᾷ τό Γένος μας ἡ Παναγία. Εἶναι σάν τή μάνα τήν καλή, τή στοργική, πού ἔχει πολλά παιδιά καί τά ἀγαπάει ὅλα, μιά ἰδιαίτερα προσέχει τό ἄτακτο παιδί της. Κι ἐσεῖς οἱ μάνες πού μ' ἀκοῦτε, τό κάνετε συχνά αὐτό. Τό ἄτακτο, τό δύσκολο, τό ἄρρωστο παιδί σας εἶναι πού σᾶς ἀπασχολεῖ πολύ, γιατί αὐτό ἔχει ἀνάγκη. Τό προσέχετε, τό συμβουλεύετε, τό μαζεύετε ἀπό τούς δρόμους καί τό μαλώνετε πολλές φορές γιατί τό ἀγαπᾶτε πιότερο ἀπό τά ἄλλα. Ἔτσι ἀκριβῶς ἐνεργεῖ καί ἡ πνευματική Μητέρα μας, ἡ Παναγία. Ξέρει πῶς ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες εἴμαστε στραβόξυλα, τά ἄτακτα παιδιά της, κι ὅμως γιά μᾶς κάνει τά περισσότερα θαύματα.

Πῶς νά τήν εὐχαριστήσουμε πού μᾶς ἀνέχετε καί πού μᾶς προστατεύει, χωρίς νά τό ἀξίζουμε; Ἄς μοῦ ἐπιτρέψετε ἀπόψε νά ἀναφέρω δυό θαύματά της, πού βεβαιώνουν τήν

ἀγάπη της. Τό ἕνα τό ἄκουσα σήμερα. Πῆγα τό πρωῒ στό Στρατηγεῖο τῆς ἐδῶ Μεραρχίας. Πηγαίνω κάθε πρωτομηνιά, μαζεύω λίγους στρατιῶτες κι ἀξιωματικούς, πού ἔμειναν καί τούς ἀγιάζω ὅπως παλιά, ὅσπου νά τοποθετηθεῖ στρατιωτικός Ἱερέας, ἀντικαταστάτης μου. Πῆγα, λοιπόν, τό πρωῒ σήμερα γιά τόν ἀγιασμό καί συνάμα τούς μίλησα γιά τήν Παναγία καί γιά τήν ἀγάπη της. Τούς εἶπα πολλά καί διάφορα γιά τήν Προστάτιδα τῶν

Ἑνόπλων μας Δυνάμεων, τούς παρακάλεσα νά μή τήν βλασημοῦνε, τούς ἔδωσα καί τήν εἰκόνα της. Καί τότε ἐνθουσιασμένος ὁ Μέραρχος, ὥρα του καλή, πῆρε τό λόγο καί διηγήθηκε ἕνα ἀπό τά θαύματά της, πού πρώτη φορά τό ἄκουσα. Κάτω στήν Κρήτη, τήν ἰδιαίτερη πατρίδα του, στούς πρόποδες τοῦ Ψηλορείτη, εἶναι γνωστή ἡ Παναγία ἡ Ἀσπρη.

Λέει, λοιπόν, ὁ Μέραρχος, πῶς διηγοῦνται οἱ παλιοί ὅτι ἀποσπᾶστηκε ἀπό τόν Ψηλορείτη ἕνας βράχος τεράστιος κάποτε κι ὁρμοῦσε πρὸς τά κάτω. Ἐφτασε ἀπειλητικός πάνω ἀπό τήν κωμόπολη, ἔτοιμος νά ἰσοπεδώσει τά πάντα. Οἱ κάτοικοι τρομαγμένοι ἔφευγαν ἐδῶ κι ἐκεῖ καί τρέχοντας γυρνοῦσαν νά δοῦν τί θά συμβεῖ. Κι ὅμως δέν ἔγινε ἡ καταστροφή, τό χωριό σῶθηκε τήν τελευταία στιγμή. Εἶδαν πολλοί τήν Παναγία νά βάζει τά χέρια της καί νά κρατᾷ τόν βράχο. Σταμάτησε ὁ βράχος νά κατρακυλᾷ χωρίς νά συναντήσῃ κανένα φυσικό ἐμπόδιο. Ἐμεινε ἐκεῖ ψηλά νά κρέμεται, πελώριος, ἀπειλητικός. Σκαρφάλωσαν οἱ κάτοικοι, νά ἰδοῦν τό θαῦμα. Καί εἶδαν, καί φαίνεται μέχρι σήμερα, ἀνάγλυφη ἡ μορφή τῆς Παναγίας καί τά χέρια της ἐπάνω στήν ὄψη τοῦ βράχου. Ἡ Παναγία γιά νά σώσει τό χωριό κράτησε τό βράχο. Αὐτή ἡ μικρή διήγηση εἶναι στή μνήμη

μου σήμερα ἀπό τό πρωῒ. Βαθύτερο εἶναι τό νόημά της. Ἡ Παναγία δέ στάθηκε μόνον μπροστά στό βράχο αὐτό. Στάθηκε μπροστά στή δίκαιη ὀργή τοῦ Θεοῦ. «Μή, Θεέ μου, σέ παρακαλῶ. Κράτησε τόν κεραυνό. Θά μετανοήσουν τά παιδιά σου, θά ἔρθουν γρήγορα κοντά σου». Διά τῆς Θεοτόκου γλίτωσαν οἱ ἄνθρωποι. Διά τῆς Θεοτόκου ἦρθε ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου.

Καί τώρα ἔρχομαι στό δεύτερο. Γύρισα γρήγορα ἐδῶ, δέν πρόλαβα νά ξαποστάσω καί χτύπησε ἡ πόρτα τοῦ μοναστηριοῦ. Θέλω νά ἐξομολογηθῶ, ἀκούστηκε μιά ἀνδρική φωνή, εἶμαι ὁ τάδε. Ἐνα χαμένο πρόβατο, πού εἶχα χρόνια νά τό δῶ. Ξέρεις, Γέροντα, γιατί ξαναγυρνῶ κοντά σου; Ἐγώ πού βλασημοῦσα καί ἔκανα ἐτοῦτο κι ἐκεῖνο, εἶδα τήν Παναγία νά μέ ἀγκαλιάζει σάν τή μάνα μου καί νά μοῦ λέει, γύρνα πίσω. Ἡ Παναγία μέ ἔφερε ἐδῶ. Ἐξομολογήθηκε, τοῦ ἔδωσα τήν εὐχή μου κι ἐγώ ἔμεινα νά σκέφτομαι καί νά ὑμνολογῶ, «τά μεγαλεῖά σου, Παρθένε, τίς διηγῆσαι; Βρῦεις γάρ θαύματα καί πηγάζεις ἰάματα». Αὐτό ἦταν τό δεύτερο τῆς ἡμέρας, μεγαλύτερο ἀπό τό πρώτο. Τό ἕνα τό ἄκουσα, τό ἄλλο τό εἶδα. Πιο πολύ συγκινήθηκα ἀπό τό δεύτερο. Τώρα γυρίζουν πολλοί πίσω στό δρόμο τοῦ Θεοῦ. Τό πνευματικό ψωμί πού ἔφαγαν παλιότερα δέν πῆγε χαμένο. Ὅταν ἡ ζωὴ τούς φέρνει μπροστά σέ δυσκολίες διάφορες, θυμοῦνται τόν πνευματικό τους πατέρα, θυμοῦνται τήν Ἐκκλησία. Τή δύσκολη αὐτή στιγμή εἶναι πού ἐπεμβαίνει καί ἡ Παναγία καί λυτρώνει τά παιδιά της.

Καί πρὶν κλείσουμε ἀπόψε, ἀδελφοί μου, αὐτήν τήν πρακτική ὁμιλία καί πρὶν σᾶς δώσω τήν εὐλογία νά ἐπιστρέψετε στά σπίτια σας, θέλω νά προσθέσω ἀκόμη μιά πινελιά σ' αὐτή τήν εἰκόνα τῆς ἀγάπης της. Πᾶνε πολλά χρόνια ἀπό τότε καί τό θυμᾶμαι συχνά αὐτό. Ἦταν ἕνα παλληκάρι στά καράβια. Δούλευε γιά νά βοηθήσῃ τήν οἰκογένειά του, πού ζοῦσε σ' ἕνα ἀπό τά χωριά τῆς περιοχῆς μας. Ἦξερα τή μάνα του, μιά θεοφοβούμενη καί εὐγενική γυναῖκα. Καί μιά μέρα ἔγινε τό ατύ-

χημα. Τό καράβι βυθίστηκε καί δέ γλίτωσε παρὰ μόνον τό παλληκάρι αὐτό. Διάβασα τό περιστατικό στίς τοπικές ἐφημερίδες καί μέ τήν πρώτη ἐπίσκεψή μου στό χωριό, βρήκα αὐτήν τή εὐλογημένη μάνα. Δέν εἶμαι καλύτερη ἀπό τίς μάνες τῶν ἄλλων παιδιῶν, πού χάθηκαν, μοῦ εἶπε ταπεινά. Ἄν σῶθηκε τό δικό μου παιδί, αὐτό ὀφείλεται σέ μιά καλή συνήθεια, πού δέν τήν ἄφησα ποτέ. Τό ἔκανα τάμα στήν Παναγία, ὅτι κάθε βράδυ στίς δώδεκα ἡ ὥρα σηκώνομαι νά διαβάζω τήν Παράκλησή της, γιά νά φυλάγει τά παιδιά μου. Καί ὅταν τό παιδί μου γύρισε ἀπό τό ναυάγιο στό σπίτι, ἔμαθα πῶς γλίτωσε μέ θαῦμα τῆς Παναγίας. Ἦταν ἀκριβῶς ἡ ὥρα πού ἐγώ διάβαζα τήν Παράκληση καί τό παιδί μου τήν εἶδε νά περπατᾷ στά κύματα καί νά τό κρατεῖ ἀπό τό χέρι. Ἄκουσε ἡ Παναγία τήν προσευχή τῆς μάνας. Δέν εἶναι κάτι πρωτόκουστο γιά σᾶς.

Μανάδες καί πατεράδες, πού ἀγαπᾶτε τά παιδιά σας. Μή κάνετε πείσματα καί μή λέτε βαριές κουβέντες καί μὴν ἀπειλεῖτε τά παιδιά σας, ὅταν δέν σᾶς ἀκοῦν καί ὅταν κάνουν τό θέλημά τους. Ἀπό μιά ἡλικία καί ἐπάνω, δέν χρειάζονται τά λόγια σας, καί δέν φέρνουν ἀποτέλεσμα. Οἱ προσευχές σας χρειάζονται, αὐτές μποροῦν νά βοηθήσουν τά παιδιά σας. Σᾶς παρακαλῶ, νά γονατίζετε μπροστά στήν εἰκόνα τῆς Παναγίας.

Οἱ προσευχές σας καί τά δάκρυά σας δέ θά πᾶνε χαμένα. Σᾶς διαβεβαιῶ, θά κάνει ἡ Παναγία τό θαῦμα της.

Αὔριο ἂν ζήσουμε, νά εἴστε πάλι ἐδῶ. Θά σᾶς ἀκούσει ἡ Παναγία, θά κάνει τό θαῦμα της. Σᾶς διαβεβαιῶ, θά κάνει ἡ Παναγία τό θαῦμα της.

Αὔριο ἂν ζήσουμε, νά εἴστε πάλι ἐδῶ. Θά προσευχηθοῦμε πάλι μαζί καί θά ποῦμε πάλι τέτοια λόγια, πού τονίζουν τήν ἀγάπη τῆς Παναγίας, καί πού σταλάζουν βάλσαμο στίς πονεμένες ψυχές. Ἐμεῖς νά τήν ὑμνοῦμε καί νά τήν παρακαλοῦμε, ὁ δέ Κύριος διά πρεσβειῶν της νά ἐλεήσει πάντας ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. ΙΩΑΚΕΙΜ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ

Νίκης ἀγαθῆς ὁ φερώνυμος ὁ ἅγιος μάρτυς Ἀγαθόνικος

22 Αὐγούστου

Τοῦ Ἀρχιμ. Νικοδήμου Ἀ. Σκρέττα

Ἀναπληρωτοῦ Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ.

Συμπνιγμένοι τίς περισσότερες φορές ἔμεῖς οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι μέσα στίς νεκρώσεις τῆς καταναλωτικῆς μα-
νίας, τῆς ἀχαλίνωτης ἀπληστίας, «τῆς πο-
νηρίας τῶν ὀφθαλμῶν καί τῆς ἀλαζονείας
τοῦ βίου» μέ δυσκολία διακρίνουμε στήν
ὑπαρξή μας τά αἰμορραγοῦντα τραύματα
τῆς βίας τοῦ τρικέφαλου «θηρίου» τῆς
κακίας, πού εἶναι ἡ Φιλαυτία, ἡ Φιλαργυ-
ρία καί ἡ Φιληδονία.

Τρεῖς κεφαλαιώδεις αἰτίες, τρεῖς πηγές
ἀσθήρευτες, τρεῖς ρίζες θαλερές, γιά τούς
χειμάρρους τῶν κακῶν τοῦ «ἐν τῷ πο-
νηρῷ κειμένου κόσμου». Ἡ Φιλαυτία, ἡ
Φιλαργυρία καί ἡ Φιληδονία γεννοῦν τήν
παράχρηση τῆς ζωῆς μας καί τῆς Δημι-
ουργίας τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀλαζονική αὐτα-

πάτη τῆς ματαιοδοξίας, ἡ καταλυτική
ψευδαίσθηση δύναμης τῆς φιλαργυρίας,
ἀλλά καί ἡ ἐπικίνδυνη ἀχορτασία τῆς
ἐμπαθοῦς φιληδονίας ὁδηγοῦν τόν κόσμο
καί τό ἀνθρώπινο γένος στά σκοτεινά μο-
νοπάτια τῆς διαλύσεως καί τῆς αὐτοκα-
ταστροφῆς.

Πόλεμοι, καταστροφές, ἐξοπλισμοί,
ἀπειλές, ἐμφύλιοι σπαραγμοί, διαιρέσεις,
ἐγκλήματα κατά τῆς ἀνθρωπότητας, ὁμα-
δικές ἐκτελέσεις, βιασμοί, παιδεραστίες,
σκάνδαλα, ἴντριγκες, ἐρωτικές τραγωδίες,
εὐτελισμός τῆς ἱερότητας τῆς ἀνθρώπινης
ζωῆς, ναρκωτικά, ληστείες, δολοφονίες,
καταχρήσεις, σαρκολατρεῖες, ἀπιστίες,
ἀρνήσεις, καταστροφικές λατρεῖες εἶναι
πολύ ὀλίγα μόνον ἀπό τά ἄνθη τοῦ κακοῦ
τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, πού προέκρι-
ναν, ἀντί τοῦ ἁγίου θελήματος τοῦ Θεοῦ,
τήν ὁδό, τόν τρόπο καί τό ἦθος, τῆς φι-
λαυτίας στήν παγίδα τῆς αὐτοειδωλοποί-
ησης τοῦ ἐγώ, τῆς φιλαργυρίας στήν
ἀρρώστια τῆς λατρείας τοῦ χρήματος,
τῆς φιληδονίας στούς βορβόρους καί
τούς μολυσμούς «τῶν παθῶν τῆς ἀτι-
μίας».

Θά ἦταν ὅμως ἄνευ νοήματος κενός
λόγος καί ὑποκριτικός οἴστρος ἠθικισμοῦ
καί εὐσεβισμοῦ ἢ, ἐντυπωσιακή ἔστω,
παρουσίαση τῶν κακῶν καί τῶν προβλη-
μάτων τά ὅποια καθημερινά μαθαίνουμε,
ἀκοῦμε καί βλέπουμε ἂν προσπαθοῦμε
νά πείθουμε τόν ἑαυτό μας ὅτι ὅλα τοῦτα

ἐμᾶς δέν μᾶς ἐγγίζουσιν. Ἄν ἐξαπατήσουμε
τόν ἑαυτό μας ὅτι ἄλλοι πταίουν γιά τά
κακά τοῦ κόσμου κι ἄλλοι ὑποχρεοῦνται
νά κοπιᾶζουν γιά τή διόρθωσή τους. Ἄν
τολήσουμε, ἔστω καί μιά στιγμή, νά νο-
μίσουμε ὅτι ἐμεῖς, ὁ καθένας μας, ξεπερά-
σαμε τό φίλαντο, τό φιλάργυρο, τό
φιλήδονο ἐγώ μας. Ἄν δέν προκρίνουμε
τή μαρτυρική καί ἀγωνιστική ἀνδρεία τῆς
ἀγαθῆς νίκης ἐναντίον «τοῦ βυθοῦ τῶν
παθῶν» μας καί «τοῦ βορβόρου τῶν
ἔργων» μας.

Ὅμως ἄς ἔχει δόξα ὁ Πανάγαθος Κύ-
ριος, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐχάρισε τόν «τῆς
ἀγαθῆς νίκης ἐπώνυμον», τόν πολυάθλο
μάρτυρα Ἀγαθόνικο, πού ἔζησε γύρω στά
300 μ.Χ. σ' ἓνα κόσμο σχεδόν παρόμοιο
μέ τό δικό μας κατά τούς δεινούς διωγ-
μούς τοῦ αὐτοκράτορα Μαξιμιανοῦ. Μᾶς
ἐχάρισε φωτεινό πρότυπο ζωῆς, μαρτυ-
ρίας καί μαρτυρίου ὄχι μόνο ἀπό τό τίμιο,
τό ταπεινό καί ἀνδρεῖο πρόσωπο τοῦ
ἁγίου Ἀγαθονίκου, ἀλλά περισσότερο
γιατί στάθηκε ἄξιος τοῦ ὀνόματός του καί
κατήγαγε ὁ Ἀγαθός διά τῆς χαρισματικῆς
του Ἀγαθότητος, ὑπηρετώντας μέχρι τῆς
ἀποκοπῆς τῆς τιμίας κεφαλῆς του τό
Ἀγαθόν τήν ἀγαθὴν νίκη ἐναντίον τοῦ
κακοῦ πού φαινόταν νά κυριεύει τόν
κόσμο τόν παλιό ἐκεῖνο, ἀλλά πολύ πε-
ρισσότερο φαίνεται νά κυριεύει τόν
κόσμο τό δικό μας.

Ὁ ἅγιος μάρτυρας μᾶς δίδαξε μέ
τρόπο μαρτυρικό τήν ἀλήθεια καί τήν
αἰώνια ἀξία τοῦ βιβλικοῦ λόγου· «Μή
νικῶ ὑπό τοῦ κακοῦ, ἀλλά νίκα ἐν τῷ
ἀγαθῷ τό κακόν». Μή νικιέσαι ἀπό τόν
κακό ἑαυτό σου, τούς δαιμονικούς φθό-
νους ἢ τά στρεβλά κοσμικά ὑποδείγματα,
ἀλλά ἐκμηδένισε ἐσύ πρῶτα στόν ἑαυτό
σου καί μετά στή σχέση σου μέ τούς
ἄλλους ἀνθρώπους τή φαινομενική δύ-

ναμη τοῦ κακοῦ, μέσα ἀπό τήν εὐλογη-
μένη, μαρτυρική καί κοπιαστική, ὅμως
πραγματική καί θεϊκή δύναμη τῆς ἀγα-
θωσύνης. Γι' αὐτό καί τό δίστιχο τοῦ συ-
ναξαρίου του ὁμοιάζει μέ ἡρωϊκό
ἐπιτύμβιο ἐπίγραμμα·

«Ἀγαθονίκου κλῆσις ἀψευδεστάτη

Χρηστήν βοῶσα τοῦδε νίκη ἐκ ξι-
φους».

Τό ἀψευδές ὄνομα τοῦ ἁγίου μάρτυ-
ρος Ἀγαθονίκου διακηρύσσει σ' ὅλο τόν
κόσμο τήν ἀγαθή του νίκη κατά τήν ὥρα
τῆς ἀποκοπῆς τῆς τιμίας κεφαλῆς του διά
τοῦ ξίφους.

Φαινομενικά ὁ τύραννος διώκτης ἐνί-
κησε καί τό κακό ἐθριάμβευσε μέ τό μαρ-
τυρικό θάνατο τοῦ ἁγίου, ὅμως
πραγματικά τό καλό ἐθριάμβευσε μή νι-
κώμενο ἀπό τό κακό καί ὁ μάρτυρας,
μαζί μ' ὅλους τούς ἄλλους ἀθλητές τῆς πί-
στεως, ἐνίκησε μέ τήν ἀγαθωσύνη τῆς
ἀγιότητος καί γιά τήν ἀγάπη τοῦ Πρωτο-
μάρτυρα Χριστοῦ θυσιάσε καί τή ζωή
του, ὥστε νά μήν ἀντιδράσει στό κακό μέ
τούς ἴδιους τρόπους τῆς βίας καί τῆς πο-
νηρίας πολλαπλασιάζοντάς το ἢ δίδοντάς
του ἀξία ἢ προκρίνοντάς το ὡς τρόπο
ὑπάρξεως καί ὡς ἦθος ζωῆς. Τοῦτο ἐξάλ-
λου τό ἀπέδειξε καί ἡ «ἐπικράτηση» τῆς
εἰρηνικῆς πνευματικῆς ἐπαναστάσεως
τῆς Χριστιανικῆς πίστεως στά πέρατα τοῦ
γνωστοῦ τότε κόσμου, τοῦ σηπομένου καί
καταρρέοντος κάτω ἀπό τό βάρος τῶν
πολλῶν καί ποικίλων ἁμαρτιῶν του.

Κάθε πνευματικός λοιπόν καί μαρτυ-
ρικός ἀγωνιστής τῆς ἀγιωσύνης, μετέχον-
τας στό μεγαλεῖο καί τήν τραγικότητα τοῦ
ἀνθρωπίνου προσώπου, κάθε φορὰ πού
αὐτό βρίσκεται μπροστά στίς ὀριακές
ἐκλογές τῆς ἀτίμητης ἐλευθερίας, προ-
κρίνει τό ΝΑΙ τῆς ἀγάπης καί τῆς ἐγκα-
ταλείψεως τῆς ἐλευθερίας στό φωτισμό

τοῦ τιμίου θελήματος τοῦ ἁγίου Θεοῦ, ἡ ἐκπλήρωση τοῦ ὁποίου, καί μόνη αὐτή, ἔχει τή δύναμη νά χαρίζει στήν ἀνθρωπότητα τήν αὐτοπροαίρετη δυνατότητα τῆς συντριβῆς τοῦ κακοῦ καί τοῦ ἀδιέξοδου ἀπανθρωπισμοῦ τῆς.

ΝΑΙ λοιπόν, μέ λόγο καί μέ πράξη, μέ κόπο καί μέ θλίψη, μέ πειρασμό καί διωγμό, μέ χαρά καί παρηγορία, μέ τιμότητα καί ἀλήθεια, μέ ἀπλότητα καί ταπεινοφροσύνη, χωρίς ψεῦδος καί ὑπόκριση, χωρίς μεγαλοστομίες καί ἡθικισμούς, εἶναι ἀνάγκη νά ἐξακολουθήσουμε νά ζοῦμε μαρτυρικά καί μέ ἀνδρεία, μέσα στους ἄφιλους καιρούς τῆς δειλίας. Νά ζοῦμε μέ τό σταυρό τοῦ Πρωτομάρτυρα Χριστοῦ στό χέρι, διότι «ἡμῶν τό πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει».

Φῶς ὁδηγητικό ἐκ Θεοῦ κατέχουμε ἐμεῖς οἱ ταπεινοί καί ἁμαρτωλοί τό παρήγορο μαρτυρικό ἥθος τῆς ἡρωικῆς πορείας τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μάρτυρος Ἀγαθονίκου καί τοῦ «περικειμένου ἡμῖν νέφους μαρτύρων». Στηριγμός ἀτίμητος πρὸς τόν ἀταλάντευτον δρόμο τῆς σταυρικῆς ἀγαπητικῆς θυσίας καί πρὸς τόν λυτρωτικό ὀρίζοντα τῆς ἐλευθερίας τῆς ἀλήθειας.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες προκρίνουν, στή θεία ταπεινή μεγαλωσύνη τους τή ρήξη καί τή σύγκρουση μέ τά πολυποίκιλα τυραννικά κατεστημένα τῆς ἀντίθεσης ἐξουσίας, τά ἡθικά καταλυτικῆς τρεχούσης νοοτροπίας τοῦ κόσμου, τῆς ἀρρωστημένης ὑλομανικῆς ἐγωπαθείας καί φιλαυτίας τοῦ φρονήματος τῆς σαρκός. Ἀλλά, τήν ἴδια στιγμή καί μέ τόν ἴδιο τρόπο, καί οἱ ἄλλοι μάρτυρες τῆς συνειδήσεως - οἱ ὅσοι ἀσκητές τῆς Ὁρθοδοξίας - ἀνατρέπουν ταπεινά καί μέσα στή σιωπή τῆς ἐνθέου ἀσκήσεώς τους τά κοσμικά κατεστημένα, ὥστε καί νά θέλουν καί νά μποροῦν νά λογίζονται:

*«τρυφήν τήν ἐγκράτειαν,
τήν πτωχίαν πλοῦτον,
τήν ἀκτημοσύνην περιουσίαν ἀληθῆ
καί εὐδοξίαν τήν μετριότητα»,*

ὅπως ἀνεπανάληπτα ἀποτυπώνεται στό α' στιχηρό προσόμοιο τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς μνήμης τοῦ ἁγίου Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου (19 Ἰανουαρίου).

Ὁ δρόμος κάθε γνήσιου καί ἀληθοῦς παλαιοῦ καί συγχρόνου πιστοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ ἦταν, εἶναι καί θά εἶναι μαρτυρικός, γιατί ἀνακεφαλαιώνει μυστικά τά θεμελιώδη χαρακτηριστικά τῆς ζωῆς καί τοῦ ἥθους τῶν ἁγίων μαρτύρων:

*τήν ἀγαθὴ συνείδηση
τήν ἐκλογή τοῦ καλοῦ
τήν γνήσια πίστη
τήν ἀναφαίρετη εἰρήνη
τήν ἡρωική ὁμολογία
τήν ἐν Κυρίῳ ἔνσταση
τῆ σταυρικῆς ἀγάπης
τῆ μαρτυρικῆς θυσίας.*

Γι' αὐτό καί τιμοῦμε τούς μάρτυρες «ἐν μνήμαις, ἐν προσευχαῖς, ἐν ὕμνοις, ἐν ναοῖς, ἐν εἰκονίσμασι». Γι' αὐτό ὕμνοιοῦμε τά τίμια καί γνήσια πρόσωπά τους, ἀγγίζοντας χαρισματικά τήν ἀλήθεια τους καί τήν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ, ὡς ζωγόνο ἀνασασμό ὑπαρξῆς, μέσα στό σύμπλεγμα τοῦ προσωπικοῦ καί τοῦ κοινοῦ τῆς φύσεώς μας μικρόψυχου ψεύδους.

Γι' αὐτό, τέλος, λαμβάνουν νόημα ζωῆς οἱ λόγοι τοῦ γ' στιχηροῦ προσομοίου, πού ἀπευθύνουμε οἱ πιστοί κατά τόν ἑσπερινό τῆς Ἑορτῆς του:

«Αἷματι σταζόμενος τῆς καρτερᾶς σου ἀθλήσεως, τῷ Δεσπότη παρέστηκας θῦμα εὐωδέστατο, καθαρὰ θυσία, εὐπρόσεκτον δῶρον, ἱερωτάτη προσφορά καί ἱερεῖον τέλειον ἁμωμον· διό ταῖς ἰκεσίαις σου τῆς Ἐκκλησίας τό πλήρωμα ἐν εἰρήνῃ συντήρησον, ἀθλητὰ Ἀγαθόνικε».

Σάν τό ἄγριο δένδρο πού μπολιάζεται

Καί ἂν δέν ἔπεφτε ὁ ἄνθρωπος, ὁ Χριστός θά γινόταν ἄνθρωπος

Τό παράδειγμα τοῦ δένδρου πού μπολιάζεται

Β'

Αὐτό, ἂν θέλετε, φαίνεται καλύτερα στό παράδειγμα τοῦ δένδρου πού μπολιάζεται, τό ὁποῖο ἔχουμε ἀναφέρει κάνοντας λόγο γιά τό βάπτισμα. Τί σημαίνει δηλαδή τό βάπτισμα, τί γίνεται μέ τό βάπτισμα, ἀλλά τί γίνεται καί γενικότερα μέ τήν ὅλη ζωή τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ὅμως πιστεύει στόν Χριστό, βαπτίζεται καί ἀποθνήσκει ὡς πρὸς τήν ἁμαρτία καί γίνεται καινούργιος ἄνθρωπος; Λίγο πολύ ὅλοι θά ἔχετε δεῖ καί ὅλοι γνωρίζετε πῶς μπολιάζεται ἓνα ἄγριο δένδρο. Τό ἄγριο δένδρο τό ὁποῖο εἶναι φυτεμένο στή γῆ καί ἔχει τίς ρίζες του, προκειμένου νά τό κάνουμε ἡμερο δένδρο, δέν τό ξεριζώνουμε, ἀλλά τό μπολιάζουμε, ὅπως ὁ Θεός δέν θανατώνει τούς ὑπάρχοντες ἀνθρώπους γιά νά φτιάξει ἄλλους, ἀλλά μεταμορφώνει τούς ὑπάρχοντες ἀνθρώπους.

Θά ἔχετε δεῖ ὅτι ὁ γεωπόνος ἢ ὁ ὅποιος εἰδικός, ἀφοῦ κόψει ἐντελῶς - ἐντελῶς ὀρίζοντα τόν κορμό τοῦ ἄγριου δένδρου - ἄλλοτε μπορεῖ καί πλάγια: νομίζω ὅτι γίνεται καί ἓνα τέτοιο πράγμα - σ' αὐτή τήν ὀρίζοντα ἐπιφάνεια ἀνοίγει μέ μαχαίρι σχισμές, καί ἀφοῦ προηγουμένως ἔχει ἐτοιμάσει τά κλωναράκια πού ἔχει πάρει ἀπό τό ἡμερο δένδρο καί τά ἔχει κάνει λεπτά στό κάτω μέρος, τά μπήγει στίς σχισμές, ἔτσι ὥστε νά κολλήσουν, τρόπον τινά, στό ἄγριο δένδρο· ἔπειτα τό δένει, βάζει κερὶ, γιά νά μὴν πάρει ἀέρα κλπ. Καί ἀνάλογα μέ τό πόσο χοντρό ἦταν τό δένδρο πού ἔκοψε μέσα ἀπό τό χῶμα μέ τίς ρίζες φθάνουν σ' ἐκεῖνο τό σημεῖο πού εἶναι τό μπόλι, τί θά κάνουν; Ὅλοι αὐτοὶ οἱ χυμοί, πού κατά κάποιον τρόπο εἶναι ἄγριοι καί αὐτοί, διότι ἄγριο δένδρο κάνουν, μπαίνουν στό κλωναράκι πού ἔχει βάλει ἐκεῖ ὁ γεωπόνος.

Βλέπετε, λοιπόν, πῶς φαίνεται καθαρὰ ἐδῶ ὅτι τό ἄγριο δένδρο μπαίνει μέσα στό ἡμερο καί ἡμερώνει. «Ἡ ζωή ἡμῶν κέκρυπται σὺν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ». Ἡ ζωή μας κρυμμένη «σὺν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ». Καί πρέπει νά τό τονί-

σουμε αὐτό. Ὅπως ἔλεγε κάποιος ἐπίσκοπος: «Ὅταν λέμε ὅτι ὁ Χριστός εἶναι Θεάνθρωπος, τονίζουμε τό «ἄνθρωπος», ἐνῶ εἶναι Θεάνθρωπος. Ὁ ἄνθρωπος δέν ἀχρηστεύεται, δέν ξεριζώνεται, δέν καταστρέφεται, ἀλλά ὅμως νά μπεῖ μέσα στό «Θεός», γιά νά γίνει Θεάνθρωπος. «Ἡ ζωή ἡμῶν κέκρυπται σὺν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ». Κρύβεται ὅλη ἡ ζωή μας «σὺν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ». Καί γι' αὐτό ὁ ἅγιος τόλμησε νά πεῖ: «Κανένας δέν μπαίνει στόν παράδεισο. Μόνο ὁ Χριστός μπαίνει, καί ὅποιος εἶναι κρυμμένος μέσα στόν Χριστό». Δέν ἀποκτᾶ κανεὶς μιὰ ἀγιότητα, μιὰ καθαρότητα κατὰ αὐτόνομο τρόπο. Ὅχι. Καί νά τό προσέξουμε αὐτό. Γι' αὐτό ἀναφέραμε στήν ἀρχὴ ὅτι, καθώς λένε μερικοί - καί τό στηρίζουν, εἶπαμε, στοὺς Πατέρες - κι ἂν δέν ἔπεφτε ὁ ἄνθρωπος, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ θά γινόταν ἄνθρωπος, δηλαδή θά ἐσαρκούτο. Καί δέν ἔχουμε καμιά δυσκολία νά τό δεχθούμε, ἐφόσον αὐτό ἤδη ἔγινε. Βέβαια, ἔγινε διότι ἔπεσε ὁ ἄνθρωπος, ἀλλά δέν δυσκολευόμαστε νά δεχθούμε ὅτι θά γινόταν, καί ἂν δέν ἔπεφτε ὁ ἄνθρωπος.

Ἐχει, λοιπόν, πάρα πολύ μεγάλη σημασία τό ὅτι ὅχι ἀπλῶς ἦλθε ὁ Θεός νά μᾶς πεῖ κάποια πράγματα - πού εἶναι καί αὐτό, τό ὅτι δηλαδή κήρυξε τρία ὁλόκληρα χρόνια, καί ὑπάρχει ὁ λόγος του, ὑπάρχει ἡ διδασκαλία του, ὑπάρχει ἡ ἀποκάλυψη μέσα στό Εὐαγγέλιο καί μέσα στήν ὅλη παράδοση τῆς Ἐκκλησίας - ἀλλά τό ὅτι ἔγινε ἄνθρωπος, καί μένει Θεάνθρωπος. Καί στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἐνώθηκε ὑποστατικῶς, ὅπως λέμε, ἡ θεότητα καί ἡ ἀνθρωπότητα, χωρίς ἡ θεότητα νά ἀπορροφᾷ τήν ἀνθρωπότητα καί νά τήν καταστρέφει. Ὅχι. Ἡ ἀνθρωπότητα μένει, ἀλλά ἡ θεότητα θεώνει τήν ἀνθρωπότητα. Στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔγινε αὐτό. Θεώθηκε ὁ ἄνθρωπος Χριστός κι ἐμεῖς παίρνουμε σῶμα Χριστοῦ ἀνθρώπινο ἀλλά θεωμένο, αἷμα Χριστοῦ ἀνθρώπινο ἀλλά θεωμένο. Καί αὐτό ὅλο γίνεται στόν καθένα πού θά πιστέψει στόν Χριστό, πού θά βαπτιστεῖ στό ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος καί θά ἐνωθεῖ μέ τόν Χριστό.

Συνήθως λέμε καί τονίζουμε νά ἔχουμε μέσα μας τόν Χριστό, νά ἔλθει μέσα μας ὁ Χριστός, ἀλλά πρέπει νά τονίσουμε καί τήν ἄλλη πλευρά, γιατί ὁ ἄνθρωπος εὐκολα τά παρερμηνεύει καί τά

Σάν τό άγριο δένδρο πού μπολιάζεται

παρεξηγεῖ. Δηλαδή, λέμε ὅτι εἶναι μέσα μας ὁ Χριστός, ὅπως θέλουμε ἐμεῖς νά διαφεντεύουμε, ἐμεῖς νά κυριεύουμε, ἐμεῖς νά ἀποφασίζουμε, ἐμεῖς νά ἔχουμε τόν τελευταῖο λόγο, καί νά εἶναι καί ὁ Χριστός μέσα μας, γιά νά μᾶς βοηθάει, νά μᾶς φωτίζει. Δέν εἶναι ἀφομοιωμένη κατὰ τρόπο πού νά μᾶς ἐξαφανίζει, μᾶς παίρνει καί μᾶς ἐνσωματώνει. Ὁ Θεός, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι Θεός, ἔρχεται καί παίρνει τήν ἀνθρώπινη φύση, καί ἐκεῖ στήν ἀνθρώπινη φύση ἐνσωματώνει τόν καθενα μας. Δυναμει εἴμαστε ὅλοι ἐκεῖ, ἀλλά ἐνεργεῖα ἐνσωματωμένας κυρίως τήν ὥρα πού βαπτίζομαστε.

Καί ἐπανερχομαι στό παράδειγμα μέ τό μπόλι, ὅπου φαίνεται καθαρά αὐτό πού λέμε. Ὅσοι ξέρετε κάτι ἀπό τό μπόλιασμα, μπορεῖτε πολύ καλά νά καταλάβετε ὅτι τό ἄγριο μπαίνει μέσα στό ἥμερο καί γίνεται ἥμερο. Ὅχι ἀπλῶς ἔρχεται τό ἥμερο νά ἡμερέψει τό ἄγριο. Πρέπει νά μπεῖ τό ἄγριο μέσα στό ἥμερο. Ἐάν δέν τά καταλάβουμε ἔτσι τά πράγματα, ἂν δέν τά πιστέψουμε ἔτσι, ἂν δέν πιστέψουμε ἔτσι τόν Χριστό, ἂν δέν ἔχουμε διάθεση τέτοια κοινωνία νά ἔχουμε μέ τόν Χριστό, τέτοια ἐνότητα νά ἔχουμε μέ τόν Χριστό, τέτοια κοινή ζωή νά ἔχουμε μέ τόν Χριστό, καί νά διαφεντεύῃ ὁ Χριστός μέσα μας, δέν εἴμαστε χριστιανοί. Καί θεωρητικά δέν εἴμαστε, ἐάν δέν τά καταλάβουμε σωστά τά πράγματα, καί κυρίως πρακτικά δέν εἴμαστε. Καί γι' αὐτό συμβαίνει αὐτό τό πρᾶγμα, γι' αὐτό παρουσιάζεται αὐτό τό φαινόμενο στούς χριστιανούς: εἴμαστε χριστιανοί, ἀλλά δέν διαφέρουμε ἀπό τούς ἄλλους ἀνθρώπους. Τό πολύ-πολύ νά διορθώνουμε κάπως τά ἥξη μας.

**«Σύ εἶ ὁ προσφέρων καί προσφερόμενος
καί προσδεχόμενος καί διαδιδόμενος»**

Μποροῦμε νά διανοηθοῦμε ὅτι οἱ ἅγιοι ἦταν κάτι ἄλλο καί δέν ἦταν ἔτσι; Αὐτό ἦταν οἱ Ἅγιοι. Καί ὁ καθενας τό δέχεται αὐτό, ἀλλιῶς δέν μπορεῖ νά δεχθεῖ ὡς ἅγιο τόν ὅποιονδήποτε. Δέχεται δηλαδή κανεῖς ὅτι ἅγιο εἶναι αὐτοί πού τούς ἔκανε δικούς του ὁ Χριστός. Ὁ Χριστός ὅχι ἀπλῶς ἦλθε στήν καρδιά τους, ἀλλά δέχθηκε τόν ὅλο ἄνθρωπο μέσα του, χωρίς αὐτό νά σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀπορροφήθηκε ἀπό τόν Χριστό, ὅτι καταστράφηκε.

«Μείνατε ἐν ἐμοί, καὶ ἐγὼ ἐν ὑμῖν» εἶπε ὁ Κύριος. Προηγείται τό «Μείνατε ἐν ἐμοί», καί ἀκολουθεῖ τό «καὶ ἐγὼ ἐν ὑμῖν». Τότε εἶναι ὄντως μέσα μας ὁ Χριστός, ὅταν εἴμαστε ἐμεῖς ἐν αὐτῷ. Ἀλλά ἐδῶ πού θέλουμε ἀκριβῶς νά τονίσουμε αὐτή τήν

πλευρά, πού τήν παραθεωροῦμε, πρέπει ιδιαίτερα νά τό προσέξουμε αὐτό καί νά τό τονίσουμε. Ἀλλιῶς, ἄνετα μπορούμε νά λέμε: «Ἐχω μέσα μου τόν Χριστό, θέλω νά ἔχω μέσα μου τόν Χριστό, ἔχω μέσα μου τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, μέ φωτίζει ὁ Χριστός, μέ φωτίζει τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ», ἀλλά τελικά τήν τελευταία λέξη, τόν τελευταῖο λόγο τόν ἔχει ὁ ἄνθρωπος, καί συμβαίνει αὐτό σέ πολλούς οἱ ὁποῖοι διαφεντεύουν.

Ἐδῶ μπορούμε νά καταλάβουμε καλύτερα ἐκεῖνο τό ὅποιο λέγαμε, ὅτι κατὰ κανόνα συνηθίζουμε νά σκεπτόμαστε καλά πράγματα, πού θέλουμε νά τά ἐφαρμόσουμε, καί μετά προσευχόμαστε καί παρακαλοῦμε τόν Θεό, καί πιστεύουμε ὅτι θά μᾶς βοηθήσει νά τά πραγματοποιήσουμε. Ἄλλο εἶναι αὐτό καί ἄλλο εἶναι νά εἶσαι δοσμένος στόν Χριστό, νά εἶσαι ὄργανο τοῦ Χριστοῦ, καί ὁ Χριστός νά σέ φωτίζει, τρόπον τινά, ὡς ὄργανό του, καί ὁ Χριστός ὁ ἴδιος νά θέλει νά κάνει αὐτό, νά θέλει νά κάνει ἐκεῖνο καί νά σέ χρησιμοποιεῖ ὡς ὄργανό του. Ὅχι λοιπόν νά σκεφθεῖς κάτι ἐσύ, ὅσο καλό κι ἂν εἶναι, καί μετά νά παρακαλεῖς νά σέ βοηθήσει ὁ Θεός νά τό κάνεις. Ἄλλο εἶναι τό ἓνα, ἄλλο τό ἄλλο.

Αὐτό φαίνεται σέ ὅλα τά μυστήρια ἀλλά ιδιαίτερα στή θεία Λειτουργία. Βέβαια, ἐκεῖ μεσολαβεῖ τό μυστήριο τῆς χειροτονίας. Διά τῆς χειροτονίας λαμβάνει κανεῖς τήν ἱερωσύνη, τό χάρισμα τῆς ἱερωσύνης καί γίνεται ἱερεὺς, καί ἔτσι ἐν μυστηρίῳ εἶναι πλέον κανεῖς ὄργανο τοῦ Θεοῦ. Ἐν μυστηρίῳ ὅμως, διότι στήν πράξη ὁ ἱερεὺς ὡς ἄνθρωπος μπορεῖ νά μὴν ἔχει καταλάβει τίποτε στή ζωή του καί νά μὴν εἶναι ὄργανο τοῦ Θεοῦ καί νά ζεῖ δέν ξέρω πῶς. Ἀλλά ὅμως, ὡς ἄνθρωπος στόν ὅποιο ἔγινε τό μυστήριο τῆς χειροτονίας, καί τόν ἔκανε ὁ Θεός διά τοῦ μυστηρίου ἱερέα, καί ἔχει τήν ἱερωσύνη, ὅποιος κι ἂν εἶναι, εἶναι ὄργανο τοῦ Θεοῦ.

Καί μέ τήν εὐκαιρία αὐτή θά ἤθελα νά τονίσω ὅτι δέν διαφέρει ὁ ἓνας ἱερεὺς ἀπό τόν ἄλλο. Ἀλλίμονο ἐάν κανεῖς ἀρχίζει καί κάνει τέτοιου εἶδους διακρίσεις. Καί αὐτό, διότι δέν λειτουργεῖ ὁ ἱερεὺς· λειτουργεῖ ὁ Χριστός. Ἀρκεῖ νά ἔχει κανονική χειροτονία ὁ κάθε ἱερεὺς καί νά μὴν εἶναι σέ ἀργία καί νά μὴν εἶναι καθηρημένος. Νά ἔχει, ὅπως λέμε, ἀκώλυτη τήν ἱερωσύνη. Καί αὐτό, ὅτι λειτουργεῖ ὁ Χριστός, φαίνεται στή θεία Λειτουργία.

Ὅπως ἴσως θά γνωρίζετε, ὅταν τελεῖ ἓνα μυστήριο ὁ ἱερεὺς, διαβάζει διάφορες εὐχές, διαβάζει καί μία εὐχή πού εἶναι γιά τόν ἑαυτό του. Ἐχουμε τέτοια εὐχή στό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας,

ἔχουμε τέτοια εὐχή στό μυστήριο τοῦ βαπτίσματος, ἔχουμε τέτοια εὐχή στό μυστήριο τοῦ εὐχολαίου. Τήν ὁποία εὐχή ιδιαίτερα πρέπει νά προσέχει ὁ τελετουργός ἱερεὺς καί ιδιαίτερα πρέπει νά τή λείει γιά τόν ἑαυτό του μέσα στήν καρδιά του. Στή θεία Λειτουργία, τήν ὥρα πού ψάλλεται ὁ χειρουργικός ὕμνος, ὁ ἱερεὺς ἀπευδυνόμενος στόν Χριστό - ἐνῶ ὅλες οἱ ἄλλες εὐχές τῆς θείας Λειτουργίας, ἐκτός ἀπό μία ἀκόμη, ἀπευδύνονται στόν Θεό Πατέρα, αὐτή ἀπευδύνεται στόν Χριστό - λείει τήν εὐχή: «Οὐδεὶς ἄξιος τῶν συνδεδεμένων...». Καί πρὸς τό τέλος λείει ἡ εὐχή: «Σύ εἶ ὁ προσφέρων καί προσφερόμενος καί προσδεχόμενος καί διαδιδόμενος».

Τόν ἱερέα, ὁ ὁποῖος διά τοῦ μυστηρίου τῆς χειροτονίας πῆρε τήν ἱερωσύνη - ὁ Χριστός, ἂν ἐπιτρέπεται νά ποῦμε, δέν ἐμποδίζεται ἀπό τήν ὅποια ζωή τοῦ ἱερέως προσέξτε το αὐτό - τόν χρησιμοποιεῖ ὁ Χριστός ὡς ὄργανό του καί κάνει ὁ Χριστός τή Λειτουργία. «Σύ εἶ ὁ προσφέρων...» ἐσύ προσφέρεις αὐτή τή θυσία, αὐτή τήν προσφορά, ἐσύ εἶσαι ὁ θύτης. «... καί προσφερόμενος» ἐσύ εἶσαι πού προσφέρεσαι, ἐσύ εἶσαι τό θῦμα. «... καί προσδεχόμενος» καί ἐσύ ὡς Θεός δέχεσαι αὐτή τήν προσφορά. Καί στή συνέχεια «... καί διαδιδόμενος...». Καί ὅλα αὐτά τί σημαίνουν; Σημαίνουν ὅτι ἐσύ ὁ Χριστός θά δώσεις τόν ἑαυτό σου ὡς σῶμα καί αἷμα διά μέσου τοῦ μυστηρίου σέ ὅλους τούς πιστούς, νά φᾶνε τό σῶμά σου, νά πιοῦν τό αἷμά σου, νά κρυφτοῦν μέσα σου καί λίγο-λίγο, ὅσο εἶσαι θεωμένος ἐσύ ὡς ἄνθρωπος, νά θεωθεῖ καί ὁ καθενας ὁ ὁποῖος πιστεύει σ' ἐσένα.

Βλέπετε ὅτι εἶναι ἀπλά τά πράγματα;

«Σύ εἶ ὁ προσφέρων καί προσφερόμενος καί προσδεχόμενος καί διαδιδόμενος». Καταλαβαίνετε; Αὐτό πρέπει νά συμβαίνει στή ζωή τοῦ κάθε πιστοῦ. Γι' αὐτό βλέπουμε τούς ἁγίους νά ἔχουν αἴσθηση ὅτι ὁ Θεός τούς φωτίζει νά μιλήσουν, ὁ Θεός τούς φωτίζει νά κάνουν τό ἄλφα, ὁ Θεός τούς φωτίζει νά κάνουν τό βῆτα. Χωρίς νά σημαίνει αὐτό ὅτι ὡς ἄνθρωποι δέν θά κάνουν κάποιο λάθος, ἀλλά πάντοτε ὅμως μέσα σ' αὐτό τό πνεῦμα κινοῦνται, πάντοτε μέσα σ' αὐτό τό πνεῦμα ἐνεργοῦν. Ἄν κάποια στιγμή κάνουν λάθος, τό λάθος εἶναι ἀνθρώπινο, εἶναι δικό τους. Ἀλλά ὅ,τι καλὸ γίνεται, αἰσθάνονται ὅτι τό ἔκανε ὁ Χριστός. Διά τοῦ λόγου τῶν, διά τῆς χειρὸς τῶν, διά τοῦ ἔργου τῶν τό ἔκανε ὁ Κύριος. Καί γι' αὐτό ἓνας ἅγιος καί νεκροὺς νά ἀνασταίνει, δέν ὑπερηφανεύεται. Γιατί νά ὑπερηφανεύε;

Ἐκεῖνος εἶναι κρυμμένος μέσα στόν Χριστό, καί ἐνεργεῖ ὁ Χριστός δι' αὐτοῦ.

Ἐνῶ φαίνονται αὐτά βαδιά ἢ φαίνεται σάν νά μᾶς ζητάει κάποιος πολλά, δέν εἶναι ἔτσι. Ἀρκεῖ ὁ ἄνθρωπος νά τά πιστέψει ἔτσι, νά ἀποφασίσει νά παραδοθεῖ στόν Χριστό, νά θελήσει νά γίνει ἀληθινός χριστιανός, ὅποτε τά κάνει ὅλα ὁ Χριστός. Ἀπὸ τή στιγμή πού μπολιάζεται τό ἄγριο δένδρο, τί φροντίδα ἔχει ἀπὸ κεῖ καί πέρα; Αὐτό, ἔτσι κι ἀλλιῶς, εἶναι φυτεμένο μέσα στή γῆ καί ὑπάρχει καί ζεῖ. Ἀλλά καθώς ὅλοι οἱ χυμοὶ μπαίνουν μέσα στό μπόλι, γίνεται μπολιασμένο δένδρο, καινούργιο δένδρο, καλὸ δένδρο, πού κάνει καλοὺς καρπούς.

Ὅλη ἡ φροντίδα σου ἄς εἶναι τό νά εἶσαι μέσα στόν Χριστό. Μετά, ὁ Χριστός ἐνεργεῖ διά σοῦ. Σέ συγχωρεῖ, σέ καθαρίζει, σέ ἀγιάζει, σέ φωτίζει, σέ χαροποιεῖ, σέ γλυκαίνει. Ἐτσι ἀρχίζεις νά καταλαβαίνεις τί θά πεῖ ἄνθρωπος, ἀρχίζεις νά καταλαβαίνεις τί θά πεῖ ὅτι ὑπάρχει ὁ Θεός καί ὅτι σέ ἔκανε πλάσμα του καί σέ ἀγαπάει, ἀρχίζεις νά καταλαβαίνεις τί θά πεῖ ὅτι ἦλθε ὁ Χριστός στή γῆ καί ἔσωσε τόν κόσμον καί ἔσωσε κι ἐσένα, ἀρχίζεις νά καταλαβαίνεις τί εἶναι βασιλεία τοῦ Θεοῦ καί τί εἶναι παράδεισος. Ὅλα τά ἄλλα, ἔπειτα σάν νά εἶναι ἀνύπαρκτα. Ὅλα. Τά ὁποῖα οὔτε θά σέ φοβίσουν οὔτε θά σέ ἐμποδίσουν. Ποιόν μάρτυρα ἐμπόδισαν τά μαρτύρια; Ἰσα-ἴσα, ὑπηρετήσαν μέ τό παραπάνω τόν καθενα, καί γι' αὐτό τόσο πολύ τά ἤθελαν, τά ἐπεδίωκαν καί χαίρονταν νά μαρτυροῦν. Ὅ,τι κι ἂν συμβαίνει, αἰσθάνεται τή χάρη τοῦ Θεοῦ, νά λαμβάνει τή δόξα πού δίνει ὁ Θεός στόν ἄνθρωπο, τόν ταπεινὸ ἄνθρωπο. Ἄμα εἶσαι ἐγωιστής καί τά παρόμοια, μὴν περιμένεις νά σοῦ δώσει χάρη ὁ Θεός. Ἀπὸ δῶ θά θέλεις, ἀπὸ κεῖ θά θέλεις, ἀλλά τίποτε δέν θά ἔχεις. Τελικά θά εἶσαι κούφιος.

Βλέπετε, ὅτι εἶναι ἀπλᾶ τά πράγματα; Ἀπλᾶ εἶναι καί εὐκολα, ἂν λάβει κανεῖς ὑπ' ὄψιν του αὐτό πού λείει ὁ Κύριος: «Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθεῖτω μου». Ἀπαρνεῖσαι τόν ἑαυτό σου, παίρνεις τόν σταυρό, πού εἶναι αὐτή ἀκριβῶς ἡ ἀπάρνηση, καί ἀκολουθεῖς τόν Χριστό, καί ὅλα τά κάνει ὁ Κύριος.

«Θεανθρώπινη ζωή»

Τόμ. Α' σελ. 76

π. Συμεών Κραγιόπουλος

Μέριμνα τῶν πτωχῶν 9

Η ΖΩΗ ΜΑΣ

(Ίωάν. 11,25-Α΄ Ίωάν. 5,20)

Ένα από τα συγκινητικότερα τροπά-
ρια πού ψάλλονται στους Ίερους
Ναούς τή Μεγάλη Έβδομάδα, στον Όρθρο
του Μεγάλου Σαββάτου, είναι και τό ακό-
λουθο.

«Τὸν ἥλιον κρύψαντα τὰς ἰδίας ἀκτίνας,
καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ διαρραγέν,
τῷ τοῦ Σωτῆρος θανάτῳ, ὁ Ἰωσήφ θε-
ασάμενος, προσῆλθε τῷ Πιλάτῳ καὶ καθι-
κετεύει λέγων· δός μοι τοῦτον τὸν ξένον,
τὸν ἐκ βρέφους ὡς ξένον ξενωθέντα ἐν
κόσμῳ· δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὃν ὁμόφυ-
λοι μισοῦντες θανατοῦσιν ὡς ξένον· δός μοι
τοῦτον τὸν ξένον, ὃν ξενίζομαι βλέπειν τοῦ
θανάτου τὸ ξένον· δός μοι τοῦτον τὸν
ξένον, ὅστις οἶδεν ξενίζειν τοὺς πτωχοὺς τε
καὶ ξένους· δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὃν
Ἑβραῖοι τῷ φθόνῳ ἀπεξένωσαν κόσμῳ· δός
μοι τοῦτον τὸν ξένον, ἵνα κρύψω ἐν τάφῳ,
ὃς ὡς ξένος οὐκ ἔχει τὴν κεφαλὴν ποῦ
κλίνει· δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὃν ἡ
Μήτηρ καθορῶσα νεκρωθέντα ἐβόα· Ὡ γιέ
καὶ Θεέ μου, εἰ καὶ τὰ σπλάγχνα τιτρώσκο-
μαι, καὶ καρδίαν σπαράττομαι, νεκρόν σε
καθορῶσα, ἀλλὰ τῇ σῇ ἀναστάσει θαρ-
ροῦσα μεγαλύνω. Καὶ τούτοις τοίνυν τοῖς
λόγοις δυσωπῶν τὸν Πιλάτον ὁ εὐσχήμων
λαμβάνει τοῦ Σωτῆρος τὸ σῶμα, ὃ καὶ φόβῳ
ἐν σινδόνι ἐνειλήσας καὶ σμύρνη, κατέθετο
ἐν τάφῳ τὸν παρέχοντα πᾶσι ζωὴν αἰώνιον
καὶ τὸ μέγα ἔλεος».

Παραθέτουμε τή μετάφραση ἐν συντο-
μίᾳ. Ὁ Ἰωσήφ, ὅταν (πλήρης ἐκπλήξεως)
παρετήρησεν, ὅτι ὁ ἥλιος ἔκρυψε τίς
ἀκτίνες του καὶ τό παραπέτασμα τοῦ ναοῦ
(πού ἐχώριζε τὰ ἅγια τῶν ἁγίων), ἐσχίσθη
ἐξ αἰτίας τοῦ θανάτου τοῦ Σωτῆρος,
προσῆλθεν εἰς τὸν Πιλάτον καὶ τὸν θερμο-
παρακαλεῖ μέ αὐτὰ τὰ λόγια: Δῶσε μου

τοῦτον τὸν ξένον, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τῆ βρεφικῆ
του ἡλικία, ὡς ξένος πού ἦτο, ζοῦσε στὸν
κόσμο σάν πρόσφυγας καὶ περιπλανώμε-
νος. Δῶσε μου τοῦτον τὸν ξένον, τὸν Ὅποιο
οἱ ὁμοεθνεῖς του, ἀπὸ μῖσος, Τὸν θανατώ-
νουν, σάν νά ἦταν ξένος (καὶ ἐχθρός τους).
Δῶσε μου τοῦτον τὸν ξένον, τοῦ Ὅποίου ὁ
παράδοξος θάνατος μοῦ δημιουργεῖ
ἐκπληξή. Δῶσε μου τοῦτον τὸν ξένον ὁ
Ὅποιος γνωρίζει νά ὑπηρετεῖ καὶ νά περι-
ποιεῖται τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς ξένους.
Δῶσε μου τοῦτον τὸν ξένον, τὸν Ὅποιον οἱ
Ἑβραῖοι ἔνεκα φθόνου (ἐθανάτωσαν καὶ
τοιουτοτρόπως) ἀπεξένωσαν ἀπὸ τὸν
κόσμο. Δῶσε μου τοῦτον τὸν ξένον διὰ νά
τὸν κρύψω εἰς τὸν τάφον, διότι Αὐτός ὡς
ξένος πού εἶναι, δέν ἔχει ποῦ νά κλίνει τὴν
κεφαλὴν Του. Δῶσε μου τοῦτον τὸν ξένον,
τοῦ Ὅποίου ἡ Μήτηρ ἔλεγε μεγαλοφώνως,
ὅταν Τὸν εἶδε νεκρόν: Ὡ γιέ καὶ Θεέ μου,
ἂν καὶ ὁ πόνος μοῦ πληγώνει τὰ σπλάγχνα
ἀλλ' ὅμως πιστεύουσα εἰς τὴν Ἀνάστασή
Σου καὶ ἀντλοῦσα θάρρος ἀπὸ αὐτή, Σέ
δοξάζω μέ μεγάλη δόξα. Καὶ μέ αὐτούς
τοὺς λόγους θερμῶς παρακαλῶν τὸν
Πιλάτον ὁ διακεκριμένος Ἰωσήφ, λαμβάνει
(μέ τὴν ἄδειά του) τό Σῶμα τοῦ Σωτῆρος,
τό ὁποῖον, ἀφοῦ μέ σεβασμόν καὶ εὐλάβεια
περιετύλιξε μέ σινδόνα καὶ ἤλειψε μέ ἀρώ-
ματα, ἐτοποθέτησεν εἰς τάφον· ἐτοποθέ-
τησε σωματικῶς εἰς τάφον (ὡς νεκρόν)
Αὐτόν, πού δίνει εἰς ὅλους αἰώνιον ζωὴν
καὶ ἄπειρον ἔλεος.

Ὁ ὡραιότατος αὐτός ὕμνος μᾶς ὁμιλεῖ
γιὰ ἓνα ξένο. Ποιός εἶναι ὁ ξένος αὐτός;
Εἶναι ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός. Ξένος
λοιπόν ὁ Χριστός! Αὐτός πού διεκήρυξε ὅτι
εἶναι «τό φῶς τοῦ κόσμου, ἡ ζωὴ καὶ ἡ
ἀνάστασις;». (Ίωάν. 11,25). Αὐτός πού δια-

βεβαίωσε πρὸς τοὺς μαθητές του καὶ δι'
αὐτῶν διαχρονικά στά μέλη τῆς Ἐκκλησίας
«...ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέ-
ρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματθ.
28, 20). Αὐτός πού ἐπιστοποίησε μέ τὴν
εὐλογίαν ὅτι εἶναι «ὁ Ὡν, ὁ Ἦν καὶ ὁ ἐρχό-
μενος» (Αποκ. 1 4), ἡ Ἀρχὴ καὶ τό τέλος, «τό
Α καὶ τό Ω» (Αποκ. 1, 8), ὁ Πανταχοῦ
Παρὼν, ὁ Παντοκράτωρ. Naί, ἀδελφοί μου,
ἦταν ξένος ὁ Χριστός καὶ Κύριός μας
Ἰησοῦς Χριστός ὑπὸ μίαν ὁμως ἔννοιαν.
Ἦταν ξένος πρὸς τὴν ἁμαρτία. Ἦταν ἀνα-
μάρτητος. Ὁ μόνος ἀναμάρτητος. Ὑπάρχει
ὁμως καὶ μία ἄλλη ἐκδοχὴ (ἄποψη), μήπως
καὶ ἐμεῖς σάν ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἔχουμε
ἀποξενωθεῖ ἀπὸ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, λόγω
τῶν ἁμαρτιῶν μας καὶ διαπράττουμε ἔργα
σκοτεινά καὶ ἁμαρτωλά, πού εἶναι ἀνάρμα-
στα στοὺς χριστιανούς καὶ δέν γνωρίζουμε
τὸν Κύριό μας!

Δυστυχῶς, ἀκόμη καὶ σή-
μερα, εἴκοσι αἰῶνες μετὰ τὴ
λυτρωτικὴ θυσία καὶ ἀνά-
στασή Του γιὰ πολλοὺς πα-
ραμένει ἄγνωστος καὶ ξένος!
Μήπως μετὰ αὐτῶν εἴμα-
στε καὶ ἐμεῖς; Μήπως τὸν
κρατοῦμε σέ ἀπόσταση,
δέ θέλουμε πολλές ἐπα-
φές μαζί Του, λόγω τῆς
ἁμαρτωλῆς ζωῆς μας;
Ἐάν ναι ἅς φροντί-
σουμε νά Τὸν πλη-
σιάσουμε καὶ
νά Τὸν
γνωρί-
σουμε ἀπὸ
κοντά. Ἄς
μετανοή-
σουμε γιὰ
τίς ἁμαρτίες
μας. Ἄς τίς ἐξομολο-
γηθοῦμε σέ πνευματικὸ

πατέρα καὶ μέ δάκρυα συντριβῆς καὶ μετα-
νοίας ἅς Τὸν παρακαλέσουμε νά συγχωρή-
σει καὶ νά ἐλεήσει καὶ ἐμᾶς. Καὶ ἀπὸ ξένο
καὶ ἄγνωστο νά Τὸν κάνουμε ὄχι μόνο φίλο
μας, ἀλλὰ καὶ νά καταλάβουμε ὅτι εἶναι ἡ
ὑπαρξὴ μας, ἡ ζωὴ μας.

Naί, ἀδελφοί, ὁ Θεός δέν εἶναι ξένος,
οὔτε ἄγνωστος, εἶναι Θεός ζωντανός. Ὁ
Θεός εἶναι πηγὴ ζωῆς. Τό πᾶν ἐξ αὐτοῦ πη-
γάζει. Εἶναι γιὰ τὰ δημιουργήματά Του πηγὴ
κάθε ἀγαθοῦ, ὁ δημιουργός τῆς ὑπάρξεώς
τους καὶ τῆς εὐτυχίας τους. Ἐξουσιάζει τὴ
ζωὴ σέ ὅλη τὴν ἐκταση καὶ τὴν παρέχει
μέ ἀφθονία σέ ὅλους ἐκείνους, πού πι-
στεύουν σ' Αὐτόν (Ίω. 10, 10). Γιὰ τὸν
πιστό «τό ζῆν Χριστός» (Φιλιπ. 1, 21) δηλ.
τό νά εἶναι σέ κάποιον ὁ Χριστός ζωή, συ-
νυπονοεῖ τό νά γνωρίσει ὅσο τό δυνατό πε-
ρισσότερο τό Χριστό καὶ νά ἐπιτύχει τὴν
πλήρη ἔνωση μαζί Του.

Ὁ Κύριός μας δέν ὑποσχέθηκε μόνο ὅτι
θά εἶναι μαζί μέ τοὺς ἀγαπῶντες Αὐτόν,
ἀλλὰ καὶ ὅτι θά παραμείνει πάντοτε κοντά
τους καὶ τό ἐκπληκτικότερο, ὅτι θά ἐνωθεῖ
μέ αὐτούς μέ τόση ἀγάπη, ὥστε νά ἀποτε-
λέσουν ἓνα πνεῦμα.

Ἡ ἀλήθεια αὐτή, ὅτι ἡ ἔνωση τοῦ Θεοῦ
μέ τοὺς ἀγαπημένους του πιστοὺς εἶναι
ἀνώτερη ἀπὸ κάθε ἔνωση καὶ ἀσύλληπτη
ἀπὸ τό νοῦ, διδάσκεται μέ ἀμέτρητα χωρία
ἀπὸ τὴν Ἀγία Γραφή. Ἀπὸ μιά ἄκρη ὡς τὴν
ἄλλη τῆς Ἀγίας Γραφῆς, μιά βαθιὰ αἴσθηση
τῆς ζωῆς σέ ὅλες τίς μορφές της καὶ μιά
αἴσθηση πολὺ καθαρὴ τοῦ Θεοῦ, μᾶς ὁμι-
λοῦν καὶ μᾶς ἀποκαλύπτουν τὴν αἰώνια
αὐτὴ ζωὴ, δηλαδή «ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ἀλη-
θινός Θεός καὶ ζωὴ αἰώνιος», (Α' Ίωάν. 5, 20
- καὶ Ίωάν. 11, 25-26), πού ὁ ἄνθρωπος ἐπι-
ζητεῖ μέ ἀκατάβλητη ἐλπίδα ὡς ἓνα ἱερό
δῶρο τοῦ Θεοῦ.

Συνεχίζεται
Η.Ι.Χ.

ΔΕΝ φθάνει η θρησκευτική αγωγή, πού πρέπει να δίνουμε στο παιδί. Χρειάζεται να συνεχισθεί η αγωγή αυτή και στην εφηβική ηλικία, γιατί η εφηβική κρίση χαρακτηρίζεται από αμφιβολία, επιφυλακτικότητα, άρνηση. Γι' αυτό η εφηβική ηλικία χρειάζεται ειδική καθοδήγηση, αφού εύρεται πρό κινδύνου διπλής παρεξηγήσεως της χριστιανικής οδοῦ: ἢ νά τήν νομίσῃ ὅπως ἡ ἄρνηση τήν ἐμφανίζῃ, π α ρ ε ξ η - γ η μ έ ν η κ α ί δ ι ε σ τ ρ α μ έ ν η, ἢ λόγω τῆς τάσεως τῆς πρωτοτυπίας καί τῆς κρίσεώς της, παρ' ὅλη τήν εἰλικρινή πρόθεσή της, νά ἀγνοήσῃ ὅσα ἡ Παράδοση τῆς ἐτοιμάσῃ καί νά ἰδῇ καί τά προβλήματα τῆς πίστεως, ὅτι ἀντιμετωπίζονται ὑπ' αὐτῆς γιά πρώτη φορά.

Ἀκόμη χωρίς διαφωτισμό ὁ ἔφηβος εἶναι δυνατόν ἐντελῶς νά ἀδιαφορήσῃ κάθε σχέση πρὸς τή θρησκευτική πίστη καί νά πλανηθῇ καί μόλις μετά μακρό χρονικό διάστημα εἶναι δυνατόν νά ἐπανέλθῃ δι' ἄλλης οδοῦ στη θρησκευτική πίστη, ὅπως συμβαίνει ἐπανειλημμένα σέ μερικούς ἐργάτες τῆς ἐπιστήμης.

Ὁ χριστιανός θέτει τίς ἀξιώσεις τοῦ νέου ἀπὸ τῆ ζωῆ σέ ὑψηλότερο ἐπίπεδο. Οἱ ἀξιώσεις, ὁ σκοπὸς δίνουν σθένος στὸν ἔφηβο νά ἀντιμετωπίζῃ κάθε φάση τῆς κρίσεώς του, σύμφωνα μέ τό σκοπὸ πού ἔθεσε στή ζωῆ του. Γι' αὐτό καί ποικίλει τόσο πολύ. Σ' ἄλλους λύει ἀμέσως καί κατά τρόπο ριζικὸ τὰ διάφορα ἐρωτηματικά τῆς ἡλικίας, σ' ἄλλους δέ ἐξακολουθεῖ καί μέχρι τοῦ γήρατος.

Τεράστια σημασία ἐπίσης ἔχουν τὰ ἡρωϊκά πρότυπα ὡς καί ἡ πρὸς αὐτά προσαρμογή, ἀλλ' αὐτά τὰ πρότυπα τὰ δίνει ὁ χριστιανισμός. Ἄν ἡ εφηβική κρίση δέν παρέλθῃ κανονικά, τὰ κακά ἀποτελέσματα της θά βαρύνουν ὁλόκληρη τὴ ζωῆ. Ἡ θρησκευτική διαπαιδαγώγηση συνεπῶς πού θά

Η ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ τοῦ ἐφήβου

γίνεται κατά τρόπο ἄρτιο καί σοβαρό, θά πρέπει νά εἶναι φωτισμένη καί μελετημένη. Εὐρύτατα ἐρεῦνησαν τὴ θρησκευτικότητα τοῦ νέου καί ἀμερικανοὶ ψυχολόγοι καί ἰδιαίτερα τό φαινόμενο τῆς «ἐπιστροφῆς», πού ἐμφανίζεται μεταξύ τοῦ 10ου -25ου ἔτους. Καί κατ' αὐτοὺς ἡ θρησκευτική διαφώτιση πρέπει νά στραφῇ κυρίως πρὸς τήν εφηβική ἡλικία.

Νομίζομε δέ ὅτι δέν πρέπει νά κρύβωμε ἀπὸ τὸν ἔφηβο τήν ὑπαρξὴ τῶν ἄλλων Θρησκειῶν, ἀλλὰ νά τοὺς ἐμπεδώσωμε τό χριστιανισμό, ὡσάν τήν ἀ ν ὠ τ ε ρ η θ ρ η - σ κ ε ῖ α ἀ π' ὅ λ ε ς κ α ί τ ῆ ν π ι ὁ ἄ λ η θ ι ν ῆ. Στά ἀνεξήγητα, νομίζομε πὺς δέν πειράζει νά τονίζωμε: «Αὐτά εἶναι προβλήματα, μπροστά στά ὁποῖα χιλιάδες χρόνια ὁ ἄνθρωπος σταματᾷ, ἀναζητεῖ, ἐλπίζει...».

Πὺς ὅμως, θά δώσωμε μιά θρησκευτική

μόρφωση, χωρίς νά φθάσωμε στὸν φανατισμό; Νά μιά ἐρώτηση τῶν σπουδαστῶν μου... Τὴν ἀπάντησιν μᾶς τὴν δίνει ὁ Bovet: «Πρέπει - λέγει - νά ἔχωμε μιά εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ἀρκετὰ ὑψηλή, ἀρκετὰ μεγάλη γιά νά ἐγκολπωθῇ ὁλόκληρο τό ἀνθρώπινο γένος. Πρέπει νά ἀνατρεφώμαστε μέ τὴν ἔννοια τοῦ Οὐράνιου Πατέρα, πού ὁ Χριστὸς μᾶς ἀποκάλυψε, μέ μιά ἀγάπη ὁλοκληρωμένη, τῆς ὁποίας ὁ σταυρὸς εἶναι τό σύμβολο...». Ὅταν ἔτσι ξεκινούμε, ποτέ δέν κάνομε ἀνθρώπους μονόφθαλμους, συναισθηματικὰ ἐλαττωματικούς καί θρησκευτικὰ ἡμιμορφωμένους, μέ γνώρισμα τό φανατισμό.

Στὴ χριστιανικὴ διαπαιδαγώγηση ἔρχεται ἀρωγὸς καί τό Κατηχητικὸ Σχολεῖο. Δίνει στὸν ἔφηβο τὴν εὐκαιρία νά ἔλθῃ σ' ἐπαφὴ μέ τὴν Πίστη καί τὴν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, νά γνωρίσῃ τὴν ἀληθινὴ καί πηγαία θρησκευτικὴ ζωῆ. Δίνει ἐπίσης τὴν εὐκαιρία νά κατατοπίζεται ὁ ἔφηβος κατὰ τρόπο ρεαλιστικὸ καί ἀπὸ τῆς πλευρᾶς ὅτι γνωρίζει ὅχι μόνο τὰ τοῦ ἄρρωστου κόσμου, ἀλλὰ ἐξ ἴσου καί τὰ τοῦ ὑγιούς. Μπορεῖ νά ἔχῃ μιά προοπτικὴ ζωῆς, πού διαφορετικὰ δέν θά ἀποκτοῦσε, γιατί θά τοῦ ἔλειπε ἡ ἐπαφὴ μέ ἓνα ὁλόκληρο θησαυρὸ πνευματικῶν ἀξιῶν καί πνευματικῆς πείρας τῶν εὐγενέστερων τέκνων τῆς ἀνθρωπότη-
τας. Ὁ Γ. Σακελλαρίου ἐπίσης σέ μιά ἐρευνα μαθητῶν καί μαθητριῶν τῆς Θεσσαλονίκης εὗρεται σχετικὰ μικρὸ ποσοστὸ τῶν ἀδιάφορων καί τῶν ἀρνητῶν, ἔνεκα τῆς σπουδαίας ἐργασίας τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων. Ὁ ἔφηβος, ἀγωνιζόμενος νά γνωρίσῃ τὸν ἑαυτό του, ἀναστατώνεται καί ταράσσεται. Ἐπιθυμεῖ νά καθοδηγηθῇ, ἀλλὰ ταυτόχρονα ὑπερασπίζει τὴν ἀνεξαρτησία του. Μολοντί ὅμως διακηρύσσει

τὴν ἐπιθυμία του νά εἶναι ἐλεύθερος, προσκολλᾶται μέ ὅλη του τὴν ψυχὴ σέ ἰσχυρὲς προσωπικότητες τοῦ Δασκάλου ἢ τοῦ Κατηχητοῦ του. Προσφέρει ὅμως καί ἄλλες ὑπηρεσίες τό Κατηχητικό: Λέσχῃ, δανειστικὴ βιβλιοθήκη, ψυχαγωγία, ἐκδρομές, φιλανθρωπικὲς ἐκδηλώσεις, θερινὲς κατασκηνώσεις, εἰδικὰ ἄσματα, πού μέ ὅλα αὐτά καλλιεργεῖται τό θρησκευτικὸ συναισθημα.

Ὅμως ὑπενθυμίζουμε ὅτι πούθενά ἄλλοῦ ἀπὸ μιά ὁμαλὴ οἰκογένεια δέν μπορεῖ νά ὑφίσταται ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς εὐνοικῆς τρυφερότητας, γιά τὴν ἐξέλιξη τῆς ἠθικῆς καί θρησκευτικῆς ζωῆς. Ὁ Bergson ἔδειξε ὅτι ὑπάρχει μιά θρησκεία κλειστὴ καί μιά θρησκεία ἀνοιχτή, ἐπίσης μιά ἠθικὴ κλειστὴ καί μιά ἠθικὴ ἀνοιχτή. Ἀλλοίμονο ὅμως! Σήμερα διδάσκουν τὴν κλειστὴ θρησκεία στὰ μικρὰ καί στοὺς ἐφήβους! Εἶναι σφάλμα τῶν γονέων νά μεταχειρίζονται τὴ θρησκεία σάν ἀπειλή, σάν ἓνα μέσο ἀνώτερης δυνάμεως. Εἶναι ἀδικαιολόγητο στὰ ὅμματα τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι τό ἴδιο τό ἔλεος, νά κάνωμε τὰ παιδιά μας νά ὑπακούουν, ἀπειλώνοντας τα μέ τίς φλόγες τοῦ Ἄδη! Πρέπει μέ τὸν τρόπο μας νά τὰ κάνωμε σ' αὐτόν πού πρέπει νά κατευθύνεται κάθε σκέψη. Νά μὴν κρατοῦμε τὰ παιδιά μας σέ στενότητα ἀντιλήψεων. Νά διδάξωμε τέλος στὸν ἔφηβο ὅτι οἱ καλύτεροι ἄνθρωποι καί οἱ εὐτυχέστεροι εἶναι αὐτοὶ πού ζοῦν σύμφωνα μέ τό καθῆκον καί ἀκολουθοῦν τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Κράτους. Ὅτι οἱ θυσίαι συνεπῶς εἶναι ἀνθρώπινο καθῆκον καί μάλιστα τοῦ θρησκευόντος ἀνθρώπου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΑΣΤ. ΡΟΥΣΚΑΣ

Τ. Διευθυντῆς
Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας

ΧΑΡΗ ΣΤΗ ΔΙΚΗ ΣΑΣ ΒΟΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗ ΕΓΙΝΑΝ ΚΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΕΡΓΑ ΑΓΑΠΗΣ

Τό Φιλανθρωπικό Σωματείο «ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ» καθημερινά αγωνίζεται για την ανακούφιση του πόνου, τη συμπαράσταση και την ενίσχυση των αδυνάτων αδελφών μας.

Αδέλφια μας, πού ζούν κάτω από τά όρια της φτώχειας περνούν ένα γόνιμα από τό Σωματείο μας αναζητώντας συμπαράσταση. Χάρη στη δική σας βοήθεια τό Φιλανθρωπικό Σωματείο μας συμπαραστέκεται επί μία πεντηκονταετία στους δεινοπαθούντες αδελφούς μας.

ΑΣΘΕΝΕΙΣ: Μέρμινα για τούς ασθενείς και κατάκοιτους. Επισκέψεις σέ Νοσοκομεία και Κλινικές. Βοήθεια ασθενών στό έξωτερικό.

ΑΠΟΡΟΙ: Τρόφιμα και οικονομική ενίσχυση για την αντιμετώπιση άμεσων αναγκών.

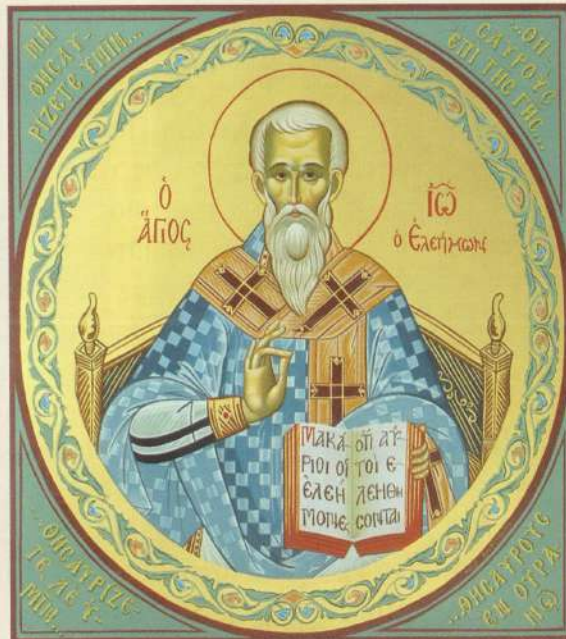
ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΙ: Συμπαράσταση στή μοναξιά και την απόγνωση. Οικονομική βοήθεια. Φροντίδα για τή διευκόλυνσή τους σέ έκτακτες ανάγκες.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ: Φροντίδα για τίς δεινοπαθοῦσες οικογένειες ασθενών, πολυτέκνων, μέ οικονομική ενίσχυση, τρόφιμα, ρουχισμό, υπόδηση κ.ά.

ΣΤΥΣΣΙΤΙΑ: Τό Φιλανθρωπικό Σωματείο μας ενισχύει μέ τρόφιμα, συσσίτια Ίερών Ναών τής πόλεώς μας.

Μέ τήν εύκαιρία τής έπετείου των 50 χρόνων του Σωματείου μας στό φιλανθρωπικό έργο, αισθανόμαστε τήν ανάγκη νά απευθύνουμε ένα μεγάλο εύχαριστώ στά αγαπητά μας μέλη, δωρητές και λοιπούς συνεργάτες μας, στους οποίους τό Φιλανθρωπικό Σωματείο μας, μέ τή Χάρη του Θεού, όφείλει τήν ύπαρξή του.

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Θεσσαλονίκη 23-04-2014

Πρός Φιλανθρωπικό Σωματείο «Μέρμινα των Πτωχών»

Αξιότιμοι Κύριοι

Έπιθυμώ νά εκφράσω ένα εγκάρδιο εύχαριστώ τόσο στον υπεύθυνο έκδοσης κ. Ήλία Χαματζόγλου, όσο και στήν συντακτική επιτροπή του περιοδικού σας, για τήν αναφορά πού έγινε στό πρόσωπο του αείμνηστου πατέρα μου Χαράλαμπου Ψωμάδη, ως ιδρυτικού στελέχους του Σωματείου, στό 190ό τεύχος.

Η υπόμνηση των ονομάτων ανθρώπων πού σηματοδότησαν μέ τήν παρουσία τους ενέργειες, οι όποιες αφορούν τήν ανακούφιση αναξιοπαθόντων ατόμων, αποτελεί μία απόδοση τιμής στά πρόσωπα αυτά, αλλά και στους απογόνους τους.

Σας εύχαριστώ και πάλι υπόσχομαι νά συνεχίσω τό έργο του αείμνηστου πατέρα μου, μέ τήν δική μας στάση ζωής και άρωγής προς τόν πλησίον.

Μέ εκτίμηση
Παναγιώτης Ψωμάδης
Υποψήφιος Εύρωβουλευτής

Μέ τήν «Ένωση για τήν Πατρίδα και τό Λαό»

Σημ. Μία συγκινητική έπιστολή από αυτές, πού λάβαμε λόγω συμπλήρωσης 50 χρόνων από τήν ίδρυση του Σωματείου μας. Εύχόμαστε όλόψυχα νά δίνει ό Θεός τήν κατ' άμφω υγεία στον αγαπητό μας κ. Παναγιώτη Ψωμάδη και τούς λοιπούς συνεργάτες μας ώστε μέ τή βοήθειά τους, πνευματική και υλική, νά συνεχίζει τό Σωματείο μας τό φιλανθρωπικό του έργο.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΕΚΔΗΜΙΕΣ

ΣΑΒΒΑΣ ΚΑΡΑΜΦΥΛΛΙΔΗΣ
1924-2014

Γεννήθηκε τό 1924 τήν ήμέρα τής έορτής του, από γονείς πρόσφυγες από τήν Σαμψούντα, εγκαταστημένους αρχικά στήν Έδεσσα και άμέσως μετά στή Θεσσαλονίκη. Σπούδασε στήν Έμπορική Σχολή. Στρατεύτηκε τά δύσκολα χρόνια του άνταρτοπολέμου και ύπηρετησε τήν πατρίδα για 6 όλόκληρα χρόνια. Όρφανεμένος από μικρή ήλικία και αυτοδημιούργητος δραστηριοποιήθηκε στήν άρχή ως τυρέμπορος και άρκετά σύντομα άσχολήθηκε μέ οικοδομικές επιχειρήσεις.

Απόκτησε 5 παιδιά μέ τήν εύσεβή σύζυγό του Άννα και εύτύχησε νά δεί 7 έγγόνια και 3 δισέγγονα. Ήταν ιδρυτικό μέλος του οίκοτροφείου «Βασιλειάδα», μία προσπάθεια αναβίωσης του έργου του Μεγάλου Βασιλείου, τής «Μέρμινας των Πτωχών», τής

«Αγάπης Χριστού» και τής «Χριστιανικής Ένωσης Γονέων». Ός συνεργάτης του πατρός Λεωνίδα, ενίσχυσε τό έργο των Εκπαιδευτηρίων «Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ» και τής «Έξωτερικής Ίεραποστολής» προσφέροντας σημαντικό μέρος τής περιουσίας, πού ό Θεός τόν εύλόγησε νά αποκτήσει, για τόν συνάνθρωπο. Ποτέ δέν άρνιόταν νά ενισχύσει οικονομικά όποιον χτυπούσε τήν πόρτα του για βοήθεια. Καταφυγή του ό τακτικός εκκλησιασμός και ή μελέτη του λόγου του Θεού. Υπήρξε εργάτης του Ευαγγελίου στή Χαλκιδική και σέ χωριά τής ευρύτερης Θεσσαλονίκης και έν Χριστώ άδελφός και συνεργάτης του Παναγιώτη Παναγιωτίδη, Άθανασίου Σπυρίδωνα, Κοκολιού Λουκά.

Έφυγε από κοντά μας για νά πάει στό Θεό πού τόσο αγαπούσε τό πρωί τής 13ης Απριλίου 2014, Κυριακή των Βαΐων, περίπου στίς 8.00 τό πρωί.

Γιά νά προλάβει τήν κυριακάτικη θεία λειτουργία στους ούρανούς...

ΘΕΟΠΙΣΤΗ ΚΑΡΑΜΦΥΛΛΙΔΟΥ